

Revoluce v oblasti náhrady škody v obchodněprávních vztazích

RANDA HAVEL LEGAL
ADVOCATEN KANCELAR I LAW FIRM

Dne 1. ledna 2012 vstoupil v účinnost zákon č. 351/2011 Sb., kterým byl novelizován stěžejní český obchodněprávní předpis - Obchodní zákoník¹. Tato dílčí novela obchodního zákoníku měla být primárně zaměřena na problematiku obchodního rejstříku a transpozice několika směrnic Evropské unie. Na základě návrhu Ústavněprávního výboru Poslanecké sněmovny byla však do předmětné novely ve druhém čtení začleněna taktéž změna § 386 odst. 1 obchodního zákoníku upravujícího náhradu škody. Tato rozsahem drobná úprava textace zákona přináší zcela revoluční převrat v oblasti limitace náhrady škody v obchodněprávních vztazích. Bez nadsázky lze konstatovat, že touto změnou se české obchodní právo po dvaceti letech konečně začleňuje mezi vyspělé právní řady Evropské unie a celého světa². Autoři článku popisují původní stav a právní úpravu. Zmiňují se o tom, že výslovná možnost limitovat náhradu škody povede k častějšímu používání českého práva jako práva rozhodného v mezinárodních vztazích. V rámci vnitrostátních smluvních vztahů lze zároveň očekávat odklon od řešení sporů v rámci arbitráže zpět k obecným soudům.

Právní stav do 31. 12. 2011

Obchodní zákoník vstoupil v účinnost dne 1. 1. 1992. Celých dvacet let jeho praktické aplikace však nebylo po právní stránce zcela jednoznačné, zda je či není možné v obchodněprávních vztazích omezit či úplně vyloučit náhradu škody. Tato nejasnost byla nepochopitelná a zároveň zcela nepřijatelná pro zahraniční partnery českých podnikatelů a obecně pro všechny osoby pohybující se v mezinárodním obchodě, zejména v oblasti dodávek složitějších technických zařízení a investičních celků. Z vlastní zkušenosti můžeme potvrdit, že nejasnost ohledně platnosti dohody o limitaci náhrady škody byla často hlavním důvodem, proč zahraniční partneři odmítali české právo jako rozhodné právo připravované smlouvy a trvali na aplikaci práva zahraničního. Se znalostí mezinárodních souvislostí a praktických zájmů podnikatelů v oblasti investičních celků nelze totiž rozumně předpokládat, že by kterýkoliv dodavatel na vyšším stupni dodavatelského řetězce bez dalšího akceptoval rizika, která pro něj vyplývají z neomezené odpovědnosti za veškerou potenciálně způsobenou škodu.

Příčinou uvedené právní nejistoty ohledně platnosti dohody o limitaci náhrady škody bylo ustanovení § 386 odst. 1 obchodního zákoníku, které až do 31. 12. 2011 stanovilo, že „nároky na náhradu škody se nelze vzdát před porušením povinností, z něhož může škoda vzniknout“. Toto ustanovení bylo zákonem raženo mezi ustanovení, od kterých se strany nemohou odchýlit. Z tohoto tzv. kogentního ustanovení a z něj vyplývajícího zákazu vzdání se nároku na náhradu škody vzniklé z budoucího porušení povinností vyvozovala část právnické obce celkovou

nemožnost omezení rozsahu náhrady škody, a to přestože samotný rozsah náhrady škody byl v ustanovení § 379 obchodního zákoníku³ upraven dispozitivně, tj. tak, že se od něj lze dohodou stran odchýlit.

V případě nejednoznačnosti či rozdílného výkladu právních předpisů by měla jako interpretační a sjednocující prvek nastoupit judikatura soudů, a to především judikatura Nejvyššího soudu ČR⁴. Bohužel relevantních soudních rozhodnutí bylo vydáno pouze několik, přičemž tato rozhodnutí si ve svých závěrech protřečala. Zpočátku Nejvyšší soud přistupoval k limitaci náhrady škody relativně liberálně⁵, posléze však vydal rozhodnutí, kde výslovně konstatoval, že limitace náhrady škody podle obchodního zákoníku není možná⁶. Přestože většina právnické obce považovala toto zamítavé stanovisko za nesprávné, postoj příslušných soudů Nejvyššího soudu k limitaci náhrady škody se nijak nezměnili⁷.

Je pochopitelné, že prakticky smýšlející právníci respektující ekonomické potřeby podnikatelů se snažili nalézt způsob, kterým by minimalizovali riziko neplatnosti dohody o limitaci náhrady škody v obchodněprávních vztazích. Zejména byl používán odkaz na již zmíněný § 379 obchodního zákoníku s tím, že smluvní strany v příslušném ustanovení smlouvy potvrdily, že předvidají pouze škody v určité, konkrétně uvedené výši, zpravidla odpovídající smluvní ceně.

Část právní obce spatřovala řešení v použití smluvních pokut, které v českém právu představují při absenci odlišného ujednání paušalizovanou náhradu škody⁸. Pokud smluvní strany nesjednají jinak, hradí se v případě porušení povinností zajištěné smluvní pokutou pouze smluvní pokuta, nikoli však náhrada skutečné

škody vzniklé porušením předmětné povinnosti. Tím nepřímo dochází k limitaci náhrady škody, nicméně tento postup je dle našich zkušeností v praxi těžko použitelný. Většina rozumných odběratelů totiž důsledně trvala a trvá na ujednání, že bude hrazena škoda převyšující smluvní pokutu, tj. jsou ochotni vyloučit pouze souběh smluvní pokuty a náhrady škody. Sjednání smluvní pokuty ohledně všech povinností, jejichž porušením v obchodněprávních vztazích může vzniknout škoda, je navíc právně velice obtížné a často zcela nemožné, jelikož smluvní pokuta může být sjednána pouze ve vztahu k porušení jasně určené smluvní povinnosti.

Jak již bylo naznačeno výše, v případě smluvních vztahů s mezinárodním prvkem⁹ bylo častým řešením sjednání aplikace zahraničního práva, které limitaci náhrady škody umožňovalo.

Nejasné stanovisko obecných soudů k možnosti náhradu škody omezit, resp. zcela vyloučit, také vedlo k častějšímu používání rozhodčích dohod. Rozhodčí soudy jsou totiž vstřícnější k vůli stran vyjádřené ve smlouvě a limitaci náhrady škody obecně připouštějí.

Čeští zákonodárci si postupně uvědomovali, že nemožnost limitace náhrady škody představuje slabinu českého obchodního práva. O tom svědčí např. neúspěšná zákonodárná iniciativa z roku 2009, jejímž cílem mělo být vypuštění § 386 z kogentních ustanovení, což by umožnilo se od tohoto ustanovení smluvně odchýlit a limitaci náhrady škody sjednat.

Právní úprava účinná od 1. 1. 2012

S účinností od 1. 1. 2012 však v oblasti limitace náhrady škody dochází k zásadní změně, jelikož ustanovení § 386 odst. 1 obchodního

¹ Zákon č. 513/1991 Sp., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen obchodní zákoník).

² Absence výslovného povolení limitace náhrady škody v obchodněprávních vztazích dle českého práva představovala jednoznačný exces v rámci právních řádů jednotlivých evropských států. Tuto skutečnost např. již v roce 2003 kritizovala Komise EU v dokumentu Akční plán pro soudržnější evropské právo, když uvedla, že obligatorní zákaz vyloučení smluvní odpovědnosti za budoucí škody může vést „k závažným obchodním rizikům, které mohou odrazovat či bránit uzavírání přeshraničních transakcí“.

³ § 379 obchodního zákoníku stanoví, že se „nenahrazuje škoda, jež převyšuje škodu, kterou v době vzniku závazkového vztahu povinná strana jako možný důsledek porušení své povinnosti předvídala nebo kterou bylo možno předvídat s přihlednutím ke skutečnosti, jež v uvedené době povinná strana znala nebo měla znát při obvyklé péči“.

⁴ Ne rozdíl od anglosaského práva v českém právu soudní rozhodnutí nemají povahu precedentu. Judikatura nadřízených soudů - zejména Nejvyššího soudu ČR - však působí silou své argumentace a v drtivé většině případů je podřízenými soudy respektována. Nedojde-li ke změně právního názoru Nejvyššího soudu, lze proto jistě konstatovat, že judikatura považovat za významný indikátor, jak bude vše obecnými soudy řešeno.

⁵ Nejvyšší soud např. konstatoval, že dohoda může být rozsah náhrady škody rozšířen nad rámec ustanovení § 379 obchodního zákoníku, dále připustil limitaci náhrady škody smluvní pokutou, případně rozšířením liberálních důvodů dle § 374 obchodního zákoníku.

⁶ Jednálo se o rozhodnutí ze dne 27. 3. 2008 vydané v řízení vedeném pod sp. zn. 32 Odo 1651/2005.

⁷ Tento postoj byl prezentován zejména na 3. odborném sympoziu Nejvyššího soudu uskutečněném v roce 2009. Zde někteří soudci vyjádřili názor, že i pouhé omezení náhrady škody představuje částečné vzdání se práva, které

vše do té doby bylo zakázáno ustanovením § 386 odst. 1 obchodního zákoníku. Tyto názory samozřejmě nebyly nijak závazné, nicméně mohly být indikátorem obecného budoucího směřování soudní judikatury v této oblasti.

⁸ § 545 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Toto ustanovení však umožňuje sjednat, že škoda bude hrazena v celé výši vedle smluvní pokuty případně pouze ve výši smluvní pokuty

prevedující.

⁹ Mezinárodní prvek představuje konkrétní aspekt právního vztahu zakládající vztah k zahraničí. Nejčastěji se jedná o národní příslušnost smluvních stran či jejich sídlo, místo dodání, místo vzniku škody apod. Přítomnost mezinárodního

prvku je nezbytná k tomu, aby mohlo dojít k volbě práva.

zákoníku nově zní: „Ve vztazích upravených tímto zákonem se lze dohodou vzdát práva na náhradu škody či toto právo omezit i před porušením povinnosti, z něhož může škoda vzniknout. Před porušením povinnosti, z něhož může škoda vzniknout, se však nelze vzdát práva na náhradu škody způsobené úmyslně ani toto právo omezit.“ Po dvou desetiletích aplikace obchodního zákoníku je tedy konečně možné označit za nepochybné, že lze platně sjednat omezení či úplné vyloučení náhrady škody s výjimkou případů, kdy bude škoda způsobena úmyslně.

Stanovení výjimky z platnosti limitace náhrady škody pouze na úmyslné jednání se na první pohled může zdát vůči poškozeným relativně přísné. Většina právních řádů připouštějících limitaci náhrady škody totiž stanoví ještě další výjimky, přičemž nejčastěji se jedná o hrubou nedbalost¹⁰ (anglicky gross negligence), případně jsou podmínky pro limitaci náhrady škody koncipovány odlišně¹¹. Jednoznačné občanskoprávní vymezení pojmu hrubá nedbalost v českém právním prostředí chybí. Jako určité vodítko by se dala použít definice trestněprávní¹², nicméně přesné vymezení pojmu hrubá nedbalost by musela stanovit až soudní judikatura, což by pravděpodobně trvalo řadu let, kdy by se účastníci obchodněprávních vztahů stále nacházeli v právní nejistotě. V tomto smyslu považujeme za inspirativní situaci v Rakousku, které je nám svým právním řádem relativně blízké. Rakouská soudní praxe totiž v souvislosti s limitací náhrady škody konstatovala, že hrubá nedbalost představuje „velmi hrubý druh nedbalosti blížící se úmyslu“. Zde je na místě poznamenat, že s hrubou nedbalostí jako výjimkou z možnosti limitovat náhradu škody počítá také připravovaný nový občanský zákoník¹³, který by měl nabýt účinnosti od 1. 1. 2014 a který si klade za cíl sjednotit občanskoprávní a obchodněprávní úpravu závazkových vztahů.

U smluv se zahraničním prvkem se v praxi také často setkáváme s ujednáními stanovujícími, že limitace náhrady škody se kromě hrubé nedbalosti nevztahuje také na škody na zdraví či životě, škody vzniklé v souvislosti s porušením práv duševního vlastnictví apod. Smluvním stranám v obchodněprávních vztazích samozřejmě nic nebrání v tom, aby si tyto (a případně další) výjimky z limitace náhrady škody také smluvně sjednaly.

Přestože zákon výslovně stanoví výjimku pouze pro úmyslné jednání, domníváme se, že české právo obsahuje nástroje umožňující, aby

Vodní pára stoupající z chladicích věží 1 a 2 bloku atomové elektrárny Mochovce - ilustrační foto

zjevně nepřiměřená limitace náhrady škody mohla být prohlášena za neplatnou či soudně nevyzpytatelnou. Zejména by se to mělo týkat limitace škody na zdraví a životě, u které je pravděpodobné, že by mohla být soudem posouzena jako neplatná s odkazem na rozpor se zásadou poctivého obchodního styku¹⁴, případně z důvodu rozporu s dobrými mravy.

Nepřímé a následné škody

České obchodní právo rozlišuje škodu na skutečnou škodu a ušlý zisk s tím, že za škodu se považuje také újma, která poškozenému vznikla tím, že musel vynaložit náklady v důsledku porušení povinnosti druhé strany¹⁵. Obchodní zákoník tedy nedefinuje kategorie nepřímé a následné škody (anglicky indirect and consequential damages), které se však v obchodněprávních vztazích v oblasti dodávek investičních celků standardně používají, přičemž smluvní strany obvykle sjednávají jejich úplné vyloučení či podstatné omezení.

S ohledem na absenci zákonné definice těchto kategorií škody je pro jejich platnou limitaci nezbytné smluvně stanovit, co se za nepřímé a následné škody považuje, tj. jednoznačně vymežit nejdůležitější kategorie nepřímých a následných škod¹⁶. Použitou terminologií doporučujeme sjednat s terminologií pojišťovny, která dotčené subjekty pojišťuje. Pouze tím způsobem je možné zajistit maximální ochranu nejen po stránce smluvní, ale také z pohledu pojistných rizik.

Závěr

Výslovná možnost limitovat náhradu škody platná od 1. 1. 2012 podle našeho názoru povede k častějšímu používání českého práva jako práva rozhodného v mezinárodních vztazích. V rámci vnitrostátních smluvních vztahů lze zároveň očekávat odklon od řešení sporů v rámci arbitráže zpět k obecným soudům.

Samotnou formulaci limitace náhrady škody je nutné provést maximálně jasně a srozumitelně. Mají-li být limitovány také nepřímé a následné škody, je nutné jasně stanovit, co se těmito zvláštními druhy škody rozumí.

Všechny výše uvedené skutečnosti samozřejmě platí pro právní vztahy mezi podnikateli řídicí se obchodním zákoníkem. Aplikuje-li se obchodněprávní úprava na vztah mezi podnikatelem a nepodnikatelem na základě volby práva dle § 262 odst. 1 obchodního zákoníku¹⁷, nelze vyloučit, že taková volba bude příslušným soudem shledána neplatnou a ke sjednané limitaci náhrady škody se nebude přihlížet.

Mgr. Ing. Jan Havel,
společník RÁNDA HAVEL LEGAL
advokátní kancelář s.r.o.
jan.havel@randalegal.com

Mgr. Jan Rattay,
advokát RÁNDA HAVEL LEGAL
advokátní kancelář s.r.o.
jan.rattay@randalegal.com

¹⁰ Jednotlivé právní řády stanoví různé parametry nedbalosti, např. rakouské právo vyžaduje *krass grobe Fahrlässigkeit* (velmi hrubou nedbalost blížící se úmyslu), zatímco pouhá hrubá nedbalost postačí dle švýcarského, španělského, finského, švédského ale např. také tureckého práva. Obdobně se limitace náhrady škody neaplikuje dle FIDIC v případě podvodného, úmyslného či nedbalého jednání (fraud, deliberate default or reckless misconduct).

¹¹ Specifické je např. německé právo, které stanoví odlišné podmínky limitace náhrady škody pro individuální dohody a tzv. adhezní smlouvy obsahující všeobecné obchodní podmínky (General Terms and Conditions). V rámci individuálních dohod o limitaci náhrady škody představuje jednou výjimkou pouze úmyslně způsobená škoda. Naproti tomu v rámci adhezních smluv nelze dle judikatury německých soudů limitovat škody na životě a zdraví a v drtivé většině případů také škody vzniklé v důsledku hrubé nedbalosti. V případě méně závažných typů nedbalosti je pak rozhodná povaha porušené povinnosti.

¹² Jedná se o § 16 zákona 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, který zní:

(1) Trestní čin je spáchan z nedbalosti, jestliže pachatel (a) věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhá, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí, nebo (b) nevěděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

(2) Trestní čin je spáchan z hrubé nedbalosti, jestliže přístup pachatele k požadavku náležitě opatrnosti svědčí o zřejmé bezohlednosti pachatele k zájmům chráněným trestním zákonem.

¹³ § 2898 Návrhu občanského zákoníku schváleného Poslaneckou sněmovnou v listopadu 2011 stanoví: „Nepřihlíží se k ujednání, které předem vylučuje nebo omezuje povinnost k náhradě újmy způsobené člověku na jeho přirozených právech, anebo způsobené úmyslně nebo z hrubé nedbalosti; nepřihlíží se ani k ujednání, které předem vylučuje nebo omezuje právo slabší strany na náhradu jakékoli újmy. V těchto případech se práva na náhradu nelze ani platně vzdát“.

¹⁴ § 265 obchodního zákoníku stanoví, že „výkon práva, který je v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku, nepoživá právní ochrany“.

¹⁵ § 380 obchodního zákoníku.

¹⁶ Nejčastěji se jedná o ušlý zisk, ztráty z přerušení výroby a prostojů, škody a smluvní pokuty hrazené odběratelům a jiným zákazníkům, ztrátu obchodních příležitostí, náklady na prodloužení či nové zajištění financování, poškození dobrého jména apod.

¹⁷ § 262 odst. 1 obchodního zákoníku stanoví, že „strany si mohou dohodnout, že jejich závazkový vztah ... se řídí tímto zákonem. Jestliže taková dohoda směřuje ke zhoršení právního postavení účastníka smlouvy, který není podnikatelem, je neplatná“.

O autorech

Jan Havel získal v roce 1994 titul Ing. na Vysoké škole ekonomické v Praze, Fakulta mezinárodních vztahů se zaměřením na zahraniční obchod, dále ukončil svá právníká studia na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v roce 1997. Svou profesní kariéru započal ve společnosti ERNST & YOUNG v oddělení mezinárodních daní a v právním oddělení. Během let 1999 až 2001 pracoval Jan Havel jako vedoucí právního oddělení společnosti ŠKODA POWER, předního světového výrobce parních turbín. V roce 2001 založil právní firmu se zaměřením na mezinárodní obchodní právo a v roce 2005 založil společně s Martinem Řandou advokátní kancelář ŘANDA HAVEL LEGAL. Při své profesní činnosti nasbíral bohaté zkušenosti zejména v oblasti obchodního práva, mezinárodního obchodu, fúzí a akvizic, stavebního práva se zaměřením na energetický sektor a dodávky technologických zařízení včetně mezinárodních EPC kontraktů. Dlouholeté zkušenosti Jana Havla zahrnují poskytování právního poradenství ve více než 50 komplexních investičních projektech v energetickém sektoru včetně jaderných zařízení v Evropě, Americe a Asii. Je advokátem a členem České advokátní komory, hovoří plynule anglicky, rusky a německy.

Jan Rattay dokončil studium na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni v roce 2006. Během studií působil na Ministerstvu zahraničních věcí ČR v kanceláři Vládního zmocněnce pro zastupování ČR před Soudním dvorem Evropské unie. Po absolutoriu pracoval ve státní správě a advokacii, přičemž k advokátní kanceláři ŘANDA HAVEL LEGAL se připojil v roce 2007. Jan Rattay se ve své praxi zaměřuje na veškeré aspekty závazkového práva, zejména na oblast obchodních vztahů s mezinárodním prvkem. Rozsáhlé zkušenosti má s přípravou a projednáváním smluv v oblasti dodávek technologických celků, EPC kontraktů, souvisejících subdodavatelských smluv, dlouhodobých servisních smluv a komplexních smluv v oblasti práva nemovitosti. Cenné zkušenosti získal v souvislosti s poskytováním právní pomoci při zadávání řady nadlimitních veřejných zakázek, a to nejen na straně uchazečů ale také zadavatelů. Bohaté zkušenosti má také se zastupováním klientů v rámci řízení před obecnými a rozhodčími soudy a dále v rámci řady insolvenčních řízení. Jan Rattay je advokát a člen České advokátní komory, hovoří plynule anglicky a částečně německy.

Revolution in the area of compensation for damage in trade-legal relations

On the 1st January 2012, Act No. 351/2011 Coll. became valid which amended the essential Czech trade-legal regulation – Commercial Code 18. This partial amendment to the Commercial Code should have focused on the issue of the Commercial Register and the transposition of several regulations of the European Union. On the basis of the proposal of the Constitutional-Legal Committee of the Chamber of Deputies, the change to Section 386 par. 1 of the Commercial Code was included into the mentioned amendment in the second reading stipulating compensation for damage. This small editing of the text of the act creates a completely revolutionary change in the area of limitation of compensation for damage in trade-legal relations. It can be stated without exaggeration that with this change, after 20 years, Czech commercial law is classified among the advanced legal orders of the European Union and the whole world 19. In the article the authors describe the original status and legal stipulation. They mention that the expressive possibility to eliminate compensation for damage will lead to the more frequent use of the Czech law as a governing law in international relations. At the same time, within the national contractual relations, it can be expected that there will be a deviation from the resolution of disputes from arbitration back to common courts.

Революция в области возмещения убытков в торгово-правовых отношениях

1 января 2012 года вступил в действие закон № 351/2011 Sb., которым было принято важнейшее чешское торгово-правовое предписание – Торговый кодекс 18. Эта статья Торгового кодекса была направлена на проблематику Торгового реестра и применения нескольких директив Европейского Союза. На основе Конституционно-правового комитета Депутатской Палаты Парламента в эту статью во втором чтении были внесены изменения § 386 абзац 1 Торгового кодекса, регулирующие возмещение убытков. Это небольшое изменение приносит поистине революционный переворот в области лимитов возмещения убытков в торгово-правовых отношениях. Без преувеличения можно констатировать, что благодаря этому изменению, чешское торговое право спустя 20 лет наконец-то входит в число правовых документов развитых стран Европейского Союза и всего мира. Авторы статьи описывают первоначальное состояние и правовые изменения. Указывают и на то, что возможность лимитировать возмещение убытков приведет к более частому использованию чешской юриспруденции при международных разбирательствах. В рамках внутригосударственных договорных отношений можно ожидать при решении споров возврат от арбитражных к общим судам.

¹⁸ Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen obchodní zákoník)

¹⁹ Absence výslovného povolení limitace náhrady škody v obchodněprávních vztazích dle českého práva představovala jednoznačný exces v rámci právních řádů jednotlivých evropských států. Tuto skutečnost např. již v roce 2003 kritizovala Komise EU v dokumentu Akční plán pro soudržnější evropské právo, když uvedla, že obligatorní zákaz vyloučení smluvní odpovědnosti za budoucí škody může vést „k závažným obchodním rizikům, které mohou odrazovat či bránit uzavírání přeshraničních transakcí“.

all·for **power**
www.allforpower.cz

Vybíráme z čísla:

Energetické investiční celky:

**Dostavba 3. a 4. bloku
elektrárny Mochovce**

... str. 4 až 89

**My v Česku černé uhlí těžíme,
někde v USA jej sklízíjí**

str.104

**Kam kráčí moderní technologie
pro energetické využití odpadů?**

str.117

**Je ocel T24 vhodná pro
membránové stěny USC kotlů?**

str.125

ROZHOVORY:

Peter Andreško, Slovenské elektrárne

Vojtěch Soltész, VÚEZ

Oldřich Pajsigl, EnerSys

Jiří Barták, ČEPS

Miroslav Vrba, ČEPS

Ján Fabián, OKD

Michal Bieleš, Speciální technologie

Luboš Jirásek, Uhlí a Ocel

Dušan Hejna, IMI International – Norgren

Josef Jeleček, COGEN Czech

Jan Ruml, RWE Plynoprojekt

Elektrizační soustava ČR 2012

(Rozvoj, obnova, údržba, monitoring a diagnostika)

5. června 2012

Hotel Novotel, Praha